

Te večeri bila sam toliko gladna da nisam mogla zaspati. Mama Lucija je žalosno sjedila u kutu naše bijedne sobe i tiho plakala. Tata je radio i još se nije vratio kući, a već je odavno pao mrak. S nestrpljenjem ga očekujem i veselim se polovici kruha što će je donijeti.

Sjedila sam tako na tvrdom rubu kreveta i odjednom začuh silnu buku. Znala sam, otac se vratio s posla.

Potrčala sam prema škripućim vratima i otvorila ih. Istog trena sam požalila. Na vratima je bio moj otac, pijan, gotovo bez svijesti....Pružila sam mu ruku da ga podignem s poda, a on me počeo udarati svojim snažnim šakama. Bol, kakvu do tada nisam osjetila, proširila se cijelim mojim tijelom. Krv mi se slijevala niz lice. Od iznenađenja nisam izustila ni riječi.

Majka je otjerala braću pod stol i vikala: «Mika, pusti je, nije ti ona kriva..!!»

To je zadnje čega se sjećam. U svojoj nemoći uvjerala sam se da to nije učinio moj tata, već da je sve ružan san.

Nije bio. Drugog dana otvorila sam oči. Bolio me svaki djelić tijela. Bila sam tako pretučena da se nisam mogla ni pomaknuti. Osjetih kako mi je netko nježno pomilovao ruku. Mutni pogled pokazao mi je oca kako mi, kroz suze, tepa i daje kesicu bombona. To me obradovalo, znao je koliko ih volim. Nisam mogla govoriti, ali je zato tata rekao sve: «Oprosti mi, mila moja Evice!» Nisam se ljutila na njega i on je u mojim očima prepoznao oprost. Počela sam vjerovati da je ova bol ipak samo ružan san.

Čulo se kako majka ulazi u sobu. Tata brzo obriše suzu, odmakne se od moje postelje i ode. Kao da ne želi da mama vidi da je plakao, da vidi njegovu žalost i krivnju koju je ipak osjećao.

Prošlo je tjedan dana i ja sam (za divno čudo, rekoše) preživjela.

Nakon bolnice u kojoj sam, čak i ja ovako siromašna, stekla jednu prijateljicu, ponovo sam u našem sobičku. S postelje promatram što se događa u kući i stalno se pitam isto pitanje: zašto? Zašto se ovo događa? Zašto djeca moraju svoje djetinjstvo provoditi u nesreći i nasilju, umjesto u veselju i bezbrižnosti? I, zašto nisam jedina.....?

Koliko «Mika» još živi na ovome svijetu koji možda baš danas kreću da naude svojoj djeci?

Nekom djetetu se možda ne posreći kao meni.

Siromaštvo u ljudima gasi volju za životom, a piće im se čini kao utjeha.

Koja kap previše i čaša je prolivena....

U našem podzemlju takvih kapi nema više. U svemu tome postajem sretnija. Sretna ponajviše zbog toga što je moj otac postao sasvim druga osoba. Osoba s drugim srcem, drugom dušom. Noću čujem kako on i mama razgovaraju, planiraju... Tek sada mu vjerujem u sve što je govorio nekad po krčmama svojim prijateljima – da nas voli, a mene posebno.

Krećemo iz početka. Sad smo sretniji. Siromašni jesmo, ali i siromašni imaju pravo na sreću....

(učenica J. Valentić)